

Одружили мене силою
З осоружною дружиною,
Отруїли моє серденько
Батько, матінка з родиною!

Ой, невже ж то вам ні гадоньки,
Що сльозами я вмиваюся,
Що клену свою недоленьку,
Що за любим побиваюся?...

Було, вийде він на улицю
Та й співає так любесенько,
В мене серце затріпочеться
І біжу, було, скоресенько.

Було, любий приголубиться —
Серце щастям упивається,
А зирпеш йому у оченьки —
Все на світі забувається...

«Я щасливий, моя зіронько!» —
Він шептав мені, цілюючи,
До грудей схилив голівоньку
Косу шовкову милуючи...

А тепер до кіс розплетених
Руки нелюба торкаються,
І отрутою холодною
Аж у серці окликаються.

Привітає — плакати хочеться,
Поцілує — серцю мученьки,

І мов пуги, опускаються
Мої теплі, білі рученьки.

Одружили мене силою
З осоружною дружиною,
Отруїли моє серденько
Батько, матінка з родиною.
